

Arrest

nr. 112 833 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE MEYER en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. K. R. K. {...}, bent een zevenendertigjarige Afghaanse man van Pashtou-origine. U bent geboren in het dorp Gharak gelegen in het district Sayed Karam, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Paktya. U ging tien jaar naar school en spreekt Pashtou, Dari, Engels en een beetje Nederlands. In het jaar 2010 huwde u met uw vrouw Burkhanai. Uw vrouw woont op dit moment samen met uw moeder bij uw oom van moederszijde in uw geboortedorp.

Uw huidige problemen vinden hun oorsprong in uw deelname aan de Afghaanse burgeroorlog begin jaren negentig. U was toen achttien à negentien jaar en werd lid van Hezb-e-Islami. In die hoedanigheid vocht u, samen met uw vader en uw oom, tegen onder andere Jamiaat-e-Islami en Ittihad-e-Islami. Toen de taliban aan de macht kwam en Hezb-e-Islami zich aan hen overgaf kon uw vader ontsnappen naar Iran. Toen u probeerde te ontsnappen aan de taliban werd u echter gewond. De

taliban liet u door bemiddeling van enkele leden van Hezb-e-Islami, die ondertussen overgestapt waren naar de taliban, vrij om uw wonden te verzorgen. De leden die voor uw welzijn bemiddeld hadden, stonden waarborg voor uw terugkeer naar de taliban. Nadat uw wonden verzorgd waren, sloot u zich terug aan bij de taliban. U ging mee naar het front in het noorden van Afghanistan. In 1998 keerde uw vader terug uit Iran om samen aan uw zijde te vechten met de taliban. Hij sloot zich aan bij het front in het district Bagram. Rond 2001 werd u samen met uw vader gevangen genomen in de stad Kunduz en getransporteerd naar de gevangenis in Shiberghan. U werd twee jaar lang vastgehouden maar kon via een Turkmeense bewaker een boodschap uitsturen naar M. J. {...} die vroeger bij Hezb-e-Islami had gezeten. Via deze persoon werd u vrijgelaten en kon u terug naar uw geboortedorp.

Na een maand en twintig dagen liep uw vader in een hinderlaag. U verklaarde niet te weten wie de hinderlaag heeft uitgevoerd of waarom ze uw vader viseerden. Twee maanden later werd u beschoten op de terugweg van de moskee door onbekenden. U ontvluchtte Afghanistan naar het Verenigd Koninkrijk en diende een asielaanvraag in op 16 juni 2004. Uw aanvraag werd echter geweigerd en op 16 augustus 2006 werd u naar Afghanistan gerepatrieerd. U was nog aan het vliegen toen een immigratie officier u meldde dat u ten onrechte werd gerepatrieerd. Aangekomen in Kaboel moest u naar Pakistan gaan om uw visum te regelen. Nadat u het visum had gekregen kon u terug naar het Verenigd Koninkrijk om uw asielaanvraag opnieuw op te volgen. Voor dat alle papieren in orde waren, moest u echter nog een drietal weken in uw geboortedorp verblijven bij uw oude moeder. U verklaarde die periode niet te zijn buitengekomen uit vrees. In oktober 2006 keerde u dan terug naar het Verenigd Koninkrijk.

Op 3 maart 2010 werd u opnieuw gerepatrieerd naar Afghanistan. U had geen andere keuze dan naar uw geboortedorp terug te keren. Buiten het dorp, waar enkel verwanten van u wonen, wist niemand dat u terug in het land was. U wou dit zo houden uit vrees voor de taliban die bij het aanhoren van uw aanwezigheid u zouden willen rekruteren omwille van uw mujahedeem-verleden en uit vrees voor uw politieke tegenstanders uit het verleden. Behalve een bezoek aan de begraafplaats bleef u omwille van deze reden thuis.

Een maand na uw terugkeer huwde u met Burkhanai. U gaf een feest voor alle dorpingen. U vermoedt dat er onder de dorpingen informanten van de taliban waren want twee weken na het huwelijk kwam M. A. {...}langs. Hij vroeg u om een groep taliban-leden te leiden net zoals u in het verleden gedaan had. U bedankte voor de eer en deelde mee dat uw mujahedeem-periode voorbij was. M. A. {...} bracht deze boodschap over aan zijn commandant. Een week na het bezoek van M. A. {...} kreeg u een brief van de taliban om u opnieuw aan te moedigen deel te nemen aan de strijd. Ze vroegen u om hen op te zoeken zodat jullie persoonlijk konden spreken. U vermoedde dat ze u niet meer naar huis zouden laten gaan en u zouden dwingen zich aan te sluiten bij de taliban. Nadat u Afghanistan had ontvlucht, kwamen enkele burgers een drietal keer vragen naar u bij uw familie.

U ontvluchtte Afghanistan in april 2010 en kwam aan in België op 28 juli 2011 waar u de volgende dag op 29 juli 2011 asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of uw politieke vijanden uit het verleden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, uw lidkaart van Hezb-e-Islami, een studentenkaart, een brief van de taliban, een document van de UK border Agency en twee verzendingsorders voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u actief was als mujahedeem-strijder voor het jaar 2001. Het CGVS erkent dus dat u zich op achttien- à negentienjarige leeftijd aansloot bij Hezb-e-Islami (CGVS p. 3) en in die hoedanigheid strijd voerde met andere groeperingen zoals Jamiaat-e-Islami (CGVS p. 3) en Ittihad-e-Islami (CGVS p. 9). Het CGVS erkent ook dat toen de taliban de macht greep in Afghanistan u moest vechten onder taliban-vlag en in 2001 gearresteerd werd door de krijgshoofd Dostum in de stad Kunduz (CGVS p. 15). Het CGVS betwist echter dat deze gebeurtenissen en ervaringen tot op de dag van vandaag problemen zouden opleveren voor u in Afghanistan. Dit kan worden afgeleid uit de vage verklaringen die u aflegt over uw vermeende vervolgers die u steevast uw politieke tegenstanders (CGVS p. 8, 9 en 19) of vijanden uit het verleden (CGVS p. 8, 18 en 19) noemt en uw gedragingen na uw twee repatriaties uit het Verenigd Koninkrijk.

Deze beslissing zal dus uitéenvallen in twee luiken. Eerst zal de bedreiging die uitging van uw politieke tegenstrevers besproken worden en daarna zal worden beargumenteerd dat ook uw vrees om gerekruteerd of gedood te worden door de taliban weinig geloofwaardig is.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat u uw bewering dat u omwille van uw verleden als mujahedeensrijder nog steeds gevaar loopt in Afghanistan niet hard kan maken. Uit uw verklaringen blijkt dat de enige reden waarom deze politieke tegenstrevers u zouden viseren het feit is dat u lid was van Hezb-e-Islami (CGVS p. 7, 8 en 9). U verwijst hierbij naar de jaren 71, 72 en 73, die in de westerse kalender ongeveer overeenkomen met de jaren 92, 93 en 94, toen uw groepering vocht tegen andere mujahedeens-groeperingen zoals Jamiaat-e-Islami (CGVS p. 3) en Ittihad-e-Islami (CGVS p. 9). U voegde eraan toe dat families die betrokken waren in die gevechten tot op de dag van vandaag problemen hebben met lokale commandanten en ex-mujahedeens die nu gewapend zijn en hoge functies bekleden bij de huidige regering (CGVS p. 7). Als u wordt voorgehouden dat indien alle families die geaffilieerd werden met Hezb-e-Islami in die periode de helft van Paktya zou moeten vervolgd worden, antwoordt u dat dit correct is maar dat die mensen aansluiting hebben gezocht bij ofwel de regering ofwel de taliban om op die manier bescherming te verwerven (CGVS p. 9). Even later preciseert u deze verklaring en zegt u dat dit enkel geldt voor de commandanten en niet voor het gewone volk (CGVS p. 10). Degene die dus bescherming hebben gezocht bij ofwel de regering ofwel de taliban zijn de belangrijke commandanten en niet de gewone strijders zoals u. U was pas toegetreden tot Hezb-e-Islami in september 1994 (CGVS p. 3) toen de oorlog met de andere mujahedeens-groeperingen stilaan op zijn einde liep (CGVS p. 7) en u werd opgenomen door de taliban (CGVS p. 13). U was dus geen commandant maar iemand die als achttien à negentienjarige (CGVS p. 3) net kwam begon deel te nemen aan de oorlog. Het is dan ook een beetje grotesk om te beweren dat u in dat ene jaar deelname aan de oorlog zoveel wroeging bij uw vijanden zou hebben nagelaten dat dit tien jaar na datum nog zou spelen. Het is dus moeilijk om geloof te hechten aan uw bewering dat u tot op de dag van vandaag gevisieerd zou zijn door uw vijanden uit de periode 92-94 (CGVS p. 7). De kans is immers groter dat uw politieke tegenstrevers van weleer u niet eens kennen en vreemd genoeg is dit in de tegenovergestelde richting ook het geval. Als u gevraagd wordt wie u zou viseren, antwoordt u dat uw politieke tegenstrevers uit het verleden u zouden kunnen viseren (CGVS p. 8). Het is pas na twee keer dezelfde vraag gesteld te worden dat u de namen D. Z. {...} van Ittihad-e-Islami, I. A. {...} en R. M. T. {...} opnoemt (CGVS p. 9). Als u gevraagd wordt wie deze mannen zijn, antwoordt u over D. Z. {...} dat hij vroeger Ittihad-e-Islami was maar dat u niet weet of hij nu een positie heeft bij de regering (CGVS p. 18). Over I. A. {...} verklaart u dat u niets zeker weet over hem maar dat hij misschien een job heeft bij de regering (CGVS p. 18) en over R. M. T. {...} zegt u hetzelfde maar weet u wel dat hij de zoon is van A. M. J. {...} (CGVS p. 19). U kan toch niet beweren dat deze mensen uw vervolgers zijn als u niet eens weet waar ze zich bevinden of wat ze doen in het leven. Uw verklaringen doen het vermoeden ontstaan dat u uw verleden als mujahedeens-strijder aanwendt om een vervolging van uw vroegere vijanden in het leven te roepen die op niets gebaseerd is.

Ook het incident waarbij uw vader vermoord werd in een hinderlaag, kan dit vermoeden niet ontkrachten. Deze hinderlaag schrijft u initieel toe aan de groeperingen met wie u en uw vader hadden gevochten in de periode 92-94 (CGVS p. 7). U voegt er zelfs aan toe dat uw vader met niemand een persoonlijk geschil had (CGVS p. 7) en u als lid zijnde van Hezb-e-Islami hetzelfde had kunnen overkomen (CGVS p. 7). Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat het heel moeilijk is om de realiteitswaarde van dit incident in te schatten maar wat er ook van zij, even verder in het gehoor verklaart u dat u niet wist wie er achter de aanslag zat (CGVS p. 8). U verklaart hierover dat het zowel mensen van de regering als mensen die tegen de regering waren, kunnen geweest zijn (CGVS p. 8). Even later in het gehoor geeft u zelfs toe dat u niet met zekerheid kan zeggen of uw vader gevisieerd werd omwille van zijn Hezb-e-Islami verleden of omwille van zijn verleden bij de taliban (CGVS p. 13). Met andere woorden u weet niet wie de hinderlaag uitvoerde en wat het motief was. Het wordt dus moeilijk om dit incident toe te schrijven aan de politieke tegenstrevers die u inroept als vervolgers. Twee maanden na de dood van uw vader werd u beschoten door onbekende mannen toen u terugkwam van de moskee (CGVS p. 8). U schrijft ook dit incident toe aan uw politieke tegenstrevers van weleer (CGVS p. 8).

Na dit incident vluchtte u naar Londen waar uw asielaanvraag werd geweigerd en u gerepatrieerd werd naar Afghanistan in augustus 2006 (CGVS p. 2). U verklaarde naar Pakistan te zijn gegaan om uw papieren te regelen (CGVS p. 5) waarna u drie weken in uw dorp hebt verbleven (CGVS p. 17). Als u gevraagd wordt of het niet gevaarlijk was om naar uw regio terug te keren, uw vader werd er immers vermoord en u werd er beschoten, antwoordt u dat het gevaarlijk was maar dat u geen andere keuze had omdat u die tijd enkel uw oude moeder had en u haar moest zien (CGVS p. 8). U wist dat u slechts een korte periode in Afghanistan ging moeten doorbrengen (CGVS p. 5). Indien u écht had gevreesd voor uw leven omwille van de lokale commandanten die u vreesde (CGVS p. 7), was u niet teruggekeerd naar uw geboorteregio. U had een hotel kunnen huren in de stad Kaboel en indien u uw

moeder te veel miste haar naar daar laten overkomen. Bovendien is er die drie weken dat u in uw geboorteregio verbleef niets verontrustend gebeurd (CGVS p. 17). Het feit dat u terugkeert naar de regio waar uw vader vermoord en u beschoten werd en u bijgevolg het meeste risico liep en hier dan nog eens drie weken verbleef (CGVS p. 17), plaatst de dreiging die u beweerde te ondergaan in perspectief.

Ook na uw tweede repatriëring uit het Verenigde Koninkrijk naar Afghanistan keert u terug naar uw dorp (CGVS p. 4 en 12). Dit keer was u zelf van plan om er te blijven en er uw leven uit te bouwen (CGVS p. 12). Opnieuw, had u echt gevreesd voor die politieke tegenstrevers van weleer had u nooit het plan opgevat om uw leven op te bouwen daar waar uw vader vermoord en u beschoten werd en u vreesde voor uw politieke tegenstrevers van vroeger.

Uit al deze argumenten kan worden geconcludeerd dat u uw verleden als mujahedeem-strijder gebruikt om een actuele vrees te creëren. Indien er echt sprake was geweest van dergelijke, vergaande vijandschap tussen de verschillende groeperingen van weleer en u hiervan het slachtoffer dreigde te worden door uw affiliatie met Hezb-e-Islami, had u geen twee keren naar uw geboortedorp teruggekeerd (daar waar algemeen bekend was dat u lid was geweest van Hezb-e-Islami).

Ten tweede is ook uw vrees voor de taliban weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u bij uw terugkeer in het dorp uw huis niet verliet behalve om naar de begraafplaats te gaan (CGVS p. 9 en 10) omdat het risico bestond dat de taliban uw aanwezigheid zou opmerken (CGVS p. 9). U bevestigde zelfs dat indien de taliban kennis zou hebben genomen van uw aanwezigheid in het dorp, ze u zouden willen rekruteren (CGVS p. 9). In deze omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat u een groot huwelijksfeest, waar alle dorpingen zijn uitgenodigd, zou organiseren (CGVS 9 en 10). Langs de ene kant neemt u draconische voorzorgsmaatregelen zodat dat de taliban u niet zou opmerken, u komt het huis niet uit behalve om naar de begraafplaats te gaan (CGVS p. 10), maar langs de andere kant nodigt u de vijftig gezinnen van uw dorp uit om bij u thuis uw huwelijk te komen vieren (CGVS p. 10). Het contrast tussen uw voorzorgsmaatregelen om niet door de taliban opgemerkt te worden en uw invitatie voor heel het dorp om mee uw huwelijk te vieren is te groot. Uw burens mogen dan nog neutrale mensen (CGVS p. 10) en van dezelfde stam zijn (CGVS p. 9) even tevoren had u verklaard dat er zich in alle plaatsen van Afghanistan informanten voor de taliban bevinden (CGVS p. 9). U had zelfs het vermoeden, alhoewel de dorpingen verwanten waren (CGVS p. 10), dat er ook in uw dorp informanten konden zitten (CGVS p. 11). Als u anticipeert dat de taliban als ze op de hoogte zijn van uw aanwezigheid u zullen willen rekruteren en u ervan uitgaat dat er zich in alle plaatsen van Afghanistan, inclusief uw eigen dorp, informanten van de taliban bevinden, wordt de ernst en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw vrees in ernstige mate aangetast wanneer u het hele dorp uitnodigt op uw huwelijksfeest. De vaststelling dat u uw actuele vrees voor vervolging ten opzichte van zowel uw politieke tegenstrevers als de taliban niet op afdoende wijze kan aantonen, laat toe te concluderen dat uw verleden als mujahedeem-strijder geen gevaar voor u inhoudt en dat uw huidige problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en niet toelaten het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Hieruit vloeit voort dat er zeer goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging die u reeds in het verleden onderging (in casu uw gevangenschap in 2001-2002 in Kunduz) zich niet opnieuw zal voordoen. Deze gevangenschap situeerde zich rond de periode van de val van de taliban. Nu, een twaalf jaar later, liggen de kaarten helemaal anders en zijn de factoren die aan de basis lagen van uw toenmalige gevangenschap niet meer van tel. Bovendien hebben vele ex-taliban zich opnieuw kunnen integreren in de maatschappij.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara, uw lidkaart van Hezb-e-Islami en het document van de UK Border Agency bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De brief van de taliban is onvoldoende om uw ongeloofwaardige verklaringen in verband met de vermeende rekrutering van de taliban te herstellen. Bovendien gaat het om een zelfgeschreven brief waarvan de authenticiteit moeilijk achterhaald kan worden. De twee verzendingsorders zijn irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Sayed Karam gelegen in de provincie Paktya, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u doorheen uw leven voldoende zelfredzaamheid aan de dag legt om een nieuw leven op te bouwen in de stad Kaboel. Bovendien liep u tien jaar school en spreekt u zowel Pashtou, Dari, Engels als Nederlands (CGVS p. 6). Het feit dat u zoveel talen spreekt, toont aan dat u een werkgever meer te bieden heeft dan de gemiddelde Afghaan en vooral uw Engels kan voor een werkgever een extra stimulans zijn om u aan te nemen. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van de Conventie van Genève. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen besproken.

2.1.1. Verzoeker start met een theoretisch betoog over de definitie van vluchteling en meent dat de terechte vrees voor vervolging zonder twijfel blijkt uit zijn relaas. Het loutere feit dat zijn vluchtverhaal voornamelijk gebaseerd is op problemen uit het verleden laat niet toe te besluiten dat er geen gegronde vrees voor vervolging is. Verzoeker heeft bovendien tijdens het gehoor talrijke malen getracht alles nauwgezet en duidelijk uit te leggen teneinde zijn situatie begrijpbaar te maken, doch hij kreeg hier niet steeds de kans toe en er werd hem gevraagd om enkel op de hem gestelde vragen te antwoorden. Daarenboven is het ook zo dat er foutieve verklaringen werden genoteerd, onder meer met betrekking tot zijn huwelijksfeest. Verzoeker heeft niet zijn hele dorp uitgenodigd, enkel de naaste familie en vrienden waren de genodigden. Dorpelingen werden niet uitgenodigd. Verzoeker begrijpt werkelijk niet waarom een en ander op een dergelijke manier genoteerd werd. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.1.2. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing voorts onvoldoende met redenen omkleed. Verzoeker meent dat het volledige feitenrelaas wel degelijk aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in april 2010 nog steeds problemen kende met de taliban. Hij verklaarde dat hij amper buiten kwam daar hij vreesde voor zijn leven. Verzoeker meent dat zijn verklaringen mogelijk, geloofwaardig, eerlijk, coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Daarbij komt nog dat de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid kan worden vastgesteld zodat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch is gesteund op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanig-

heid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Waar de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft. Uit het theoretisch betoog van verzoekende partij waarbij zij zich tevens beperkt tot een herhalen van haar asielmotieven kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

2.6. Verzoeker stelt slechts: *“Het loutere feit dat het vluchtverhaal [...] voornamelijk gebaseerd is op problemen uit het verleden laat niet toe te stellen dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”* Hieruit kan worden opgemaakt dat verzoeker het niet eens met de stelling van de commissaris-generaal, doch verzoeker laat na om de desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal waarbij deze omstandig gemotiveerd heeft waarom aan de verklaringen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. De Raad schaaft zich dan ook achter deze motieven.

2.7. Waar verzoeker betoogt dat hij niet steeds de kans kreeg om alles uit te leggen en zijn situatie begrijpbaar te maken, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn verhoor werd bijgestaan door zijn advocaat en dat op het einde van het verhoor zowel verzoeker als zijn advocaat de kans werd gegeven om nog iets toe te voegen en om eventuele problemen te melden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 19). Uit het gehoorverslag blijkt dat zowel verzoeker als zijn advocaat van deze kans geen gebruik hebben gemaakt. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hem niet de gelegenheid werd geboden om alles uit te leggen. Bovendien werd aan verzoeker een open vraag gesteld met betrekking tot zijn asielrelaas: *“Dan gaan we nu over de redenen waarom u uw land verlaten heeft. Gelieve u te concentreren op uw persoonlijke problemen. Ik zal u niet onderbreken en ik zal eventuele vragen nadien stellen. Gelieve rekening te houden met de tolk en af en toe een rustpauze in te lassen. Dus vertelt u mij, waarom heeft u uw land verlaten?”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 7) zodat verzoeker wel degelijk de kans kreeg alles uiteen te zetten wat hij wenste uiteen te zetten aangaande zijn asielrelaas. De Raad wijst er voorts op dat het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal opgesteld wordt door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het

verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, hetgeen hij nalaat te doen. De loutere beweringen van verzoeker dat zijn verklaringen met betrekking tot de genodigden op zijn huwelijk verkeerd werden genoteerd kunnen aldus niet aanvaard worden om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker tracht zijn verklaringen thans te wijzigen teneinde de vastgestelde onaannemelijkheid in zijn asielrelaas te herstellen, doch zijn verklaringen afgelegd ten tijde van het gehoor op het commissariaat-generaal zijn duidelijk en niet voor enige interpretatie vatbaar. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen en de Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Door opnieuw slechts te herhalen dat hij amper buiten kwam uit vrees voor zijn leven, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing, met name: *“Ten tweede is ook uw vrees voor de taliban weinig geloofwaardig. Zo verklaarde u dat u bij uw terugkeer in het dorp uw huis niet verliet behalve om naar de begraafplaats te gaan (CGVS p. 9 en 10) omdat het risico bestond dat de taliban uw aanwezigheid zou opmerken (CGVS p. 9). U bevestigde zelfs dat indien de taliban kennis zou hebben genomen van uw aanwezigheid in het dorp, ze u zouden willen rekruteren (CGVS p. 9). In deze omstandigheden is het dan ook weinig aannemelijk dat u een groot huwelijksfeest, waar alle dorpelingen zijn uitgenodigd, zou organiseren (CGVS 9 en 10). Langs de ene kant neemt u draconische voorzorgsmaatregelen zodat dat de taliban u niet zou opmerken, u komt het huis niet uit behalve om naar de begraafplaats te gaan (CGVS p. 10), maar langs de andere kant nodigt u de vijftig gezinnen van uw dorp uit om bij u thuis uw huwelijk te komen vieren (CGVS p. 10). Het contrast tussen uw voorzorgsmaatregelen om niet door de taliban opgemerkt te worden en uw invitatie voor heel het dorp om mee uw huwelijk te vieren is te groot. Uw burens mogen dan nog neutrale mensen (CGVS p. 10) en van dezelfde stam zijn (CGVS p. 9) even tevoren had u verklaard dat er zich in alle plaatsen van Afghanistan informanten voor de taliban bevinden (CGVS p. 9). U had zelfs het vermoeden, alhoewel de dorpelingen verwanten waren (CGVS p. 10), dat er ook in uw dorp informanten konden zitten (CGVS p. 11). Als u anticipeert dat de taliban als ze op de hoogte zijn van uw aanwezigheid u zullen willen rekruteren en u ervan uitgaat dat er zich in alle plaatsen van Afghanistan, inclusief uw eigen dorp, informanten van de taliban bevinden, wordt de ernst en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw vrees in ernstige mate aangetast wanneer u het hele dorp uitnodigt op uw huwelijksfeest.”* in een ander daglicht te plaatsen nu hij nalaat deze met concrete argumenten te weerleggen. Zoals uit de bespreking onder punt 2.7. is gebleken, heeft verzoeker het motief inzake zijn huwelijk niet weten te weerleggen zodat dit overeind blijft.

2.9. Zoals blijkt uit voorgaande heeft verzoeker geen geloofwaardige verklaringen afgelegd inzake zijn asielrelaas. Gelet hierop kan hem derhalve ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd kan, gelet op de omstandige motieven van de bestreden beslissing die hij niet heeft weten te weerleggen, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen.

2.10. Het eerste en tweede middel kunnen niet aangenomen worden.

2.11. In een derde en vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet.

2.11.1. Verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade. Hij verwijst naar zijn vluchtrelaas en betoogt afkomstig te zijn van het district Sayed Karam, gelegen in de provincie Paktya. Wat betreft het redelijk vestigingsalternatief in Kaboel stelt verzoeker dat zijn zelfredzaamheid en zijn kennis van verschillende talen niet ter zake doet. Het is niet omdat hij voldoende zelfstandig en vindingrijk is en verschillende talen spreekt, dat hij zonder problemen een nieuw leven kan opbouwen in Kaboel. Deze redenering gaat enkel op indien Kaboel een veilige stad zou zijn, wat niet het geval is. Verzoeker stelt dat zijn echtgenote nog in Afghanistan verblijft en hij haar na twee weken huwelijk heeft moeten verlaten om te vluchten. Indien er in zijn land een oplossing geweest was voor zijn probleem, zou hij uiteraard voor deze oplossing gekozen hebben. Verzoeker spendeerde al zijn spaargeld aan zijn vlucht naar Europa. Verzoeker is formeel dat Kaboel geen veilig gebied is voor hem. Het Commissariaat-generaal erkent zelf dat er in Kaboel nog steeds asymmetrische aanvallen voorkomen en dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van 30 oktober 2007. Naar verzoekers mening is er geen voldoende bescherming voor hem in Kaboel.

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.13. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Betreffende de veiligheidssituatie in Kaboel motiveert de commissaris-generaal als volgt: *“Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht, door op grond van voormelde gegevens, die alle steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, concludeert dat er geen sprake is van willekeurig geweld. Verzoekende partij brengt ook geen enkel concreet gegeven aan dat deze informatie tegenspreekt.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij verschillende talen spreekt. Verder blijkt dat hij tien jaar school liep (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 6). Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Kaboel. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde man die gehuwd is met een vrouw die nog steeds in Afghanistan verblijft, die tien jaar naar school is geweest en die verschillende talen spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kaboel. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Kaboel vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad toont hij niet aan dat de feitelijke omstandigheden die zijn zaak kenmerken dezelfde zijn als de feitelijke omstandigheden in de door hem geciteerde zaak.

2.14. Het derde en vierde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.15. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER